

Nekoliko je obmolknil. Glavo je bil naslonil nazaj, in zrl je v zrak proti oblakom. Ona ga je strmeč poslušala, in srce ji je kipelo od neznanih čuvstev. Še ji ni bil povedal, da je bila ona tista, katero je tako neizmerno ljubil. Zvedavo je uprla oči vanj, in tudi on se je ozrl na-njo. Njegov pogled je bil v začetku miloben, hkrati pa mu je zažarelo oko v divjem ognju. »O, Elvira,« je vzkliknil, in solze so se mu udrle po licih, »o Elvira, ti ne veš, koliko sem trpel, in koliko trpim!« Izrekši je položil roko okoli njenega vratu, in vroč poljub jo je zaskelil v lice. Strast ga je bila obladala popolnoma.

Ona pa je strpela trenotek njegov poljub. Že ji je srce oma-govalo. Tudi ona bi se bila rada razjokala, rada naslonila svojo trudno, od prečutih noči zmučeno glavo na njegove prsi ter se počila v nje-govem naročju.

Toda hipoma se ji zbudi ženski ponos; v svesti si svoje zakonske dolžnosti, skoči pokoncu ter reče z odločnim glasom:

»Gospod! Jaz imam moža in otroka!«

Izrekši, zdrsne na kolena k otroku, ga pritisne strastno na srce in ga vroče poljubuje po obrazu. Ali jo je res tako premagala lju-bezen do deteta, ali pa je hotela le prikriti svojo veliko razburjenost?

On pa ni odgovoril nobene besede. Ustnice so se mu pač ner-vožno zgibale, kakor da bi bil hotel nekaj reči, da bi se opravičil, a glasu ni bilo iz njegovih ust. Pogledal jo je še enkrat tako milo in žalostno, kakor jo je pogledaval tedaj, ko sta se srečevala, potem pa je odšel.

Ona je nema gledala proti oni strani, kjer je bil izginil. »Saj se še vrne,« je vzdihnila ter si zakrila obraz.

Toda vrnil se ni! Tedaj sta se bila zadnjič srečala!

Pesem o zvestobi.

Pri mizi pesnik mlad sedi
In pesem novo piše.
Kako ljubo, kako lepo
Zvestobo »svoje« riše.

Napisal kitic je nad sto,
Dokončal krasno delo,
Ki bode kmalu širom krog
Po svetu zaslovelo.

Vesel zakliče zdaj na glas:
»Proslavil sem zvestobo!«
Kar stopi možko poštni sel
Z velikim pismom v sobo.

Odrpto je: imeni dve
In spodaj »zaročena« —
Pa v ogenj pesem s pismom vred,
Saj zvesta ni nobena!

Dravinski.

